

2. kapitola

„SCHOVÁVAŠ SA?“

Bratov hlas ma zaskočil. A jeho chápvavý úsmev mi dal najavo, že nemá cenu niččo zapierať. Namiesto toho som pokrčila plecami. „Dnešok bol trochu bláznivý. Potrebujem len pár minút, aby som chytila dych.“

Pred pekárňou zneli gitary, bubny a niekoľko trúbok a desiatky ľudí tleskali a tancovali do rytmu. Na druhej strane ešte podávali krájané pečené mäso. Zvyšok námestia plného smiechu, spevu a hier osvetľovala kombinácia lúčov a fakiel. Ich svetlo však nesiahalo až do tieňa, v ktorom som stála ja. Posledných pár hodín som tancovala a spievala, pretože sa to očakávalo. Keby som sa správala inak, dala by som najavo svoje sklamanie a to by zároveň odhalilo moju namyslenosť, pokiaľ som verila, že som dosť šikovná na to, aby ma vybrali.

„Tu máš.“ Zeen mi s chápvavým prikývnutím podal svoju šálku s nápojom. „Toto by ťa mohlo vzpružiť.“

Nápoj v šálke bol síce sladký, ale mal aj výraznú horkú príchuť. Alkohol. Väčšinu ovocia a obilnín, z ktorých sa dá alkohol vyrábať,

treba v Piatich jazerách na jedlo; liehoviny sa vyrábajú len z minimálneho množstva. Každý rok sa však dá trochu bokom na zvláštne príležitosti, ako napríklad na ukončenie školskej dochádzky. Alkohol môžu piť len dospelí, no bratia mi občas dajú ochutnať. Ja ho nemám zvlášť rada, takže som si len rýchlo odchlipla a vrátila som šálku Zeenovi.

„Už je ti lepšie, drobec?“

Sklopila som zrak, aby som sa vyhla jeho pohľadu. „Ani nie.“

„Chápem ťa.“ Zeen sa oprel o veľký dub a obrátil do seba zvyšok nápoja. „Veci vždy nedopadnú tak, ako dúfame. Teraz sa musíš pozbierať a nájsť si nový smer, ktorým sa vydáš.“

Jeho tón ma donútil zamyslieť sa. „To je to, čo sa chystáš urobiť aj ty?“ V posledných rokoch sa Zeen pohrával s myšlienkou pozrieť sa, aké príležitosti sa núkajú mimo Piatich jazier. Veľmi by ma mrzelo, keby to urobil práve teraz. Bolo by smutné, keby odišiel z našej kolónie. A vedomie, že odchádza našťvaný, by mi zlomilo srdce.

Pevne stisol šálku v ruke, ale jeho slová zneli pokojne: „Nehodlám si podať prihlášku do Tosu, ak myslíš na to. Starostka požiadala otca, aby svoj dnešný prejav zmenil, tak to jednoducho urobil. No poznáš ma. Budem pár dní našťvaný a potom sa z toho dostanem.“ Pokrčil plecami a zahľadel sa na oslavy na námestí. Zvečerievalo sa, a zatiaľ čo niektorí ľudia sa určite chystali spievať a tancovať až do rána, iní sa už vydávali na cestu domov. Posledný školský deň sa končil.

„Ale ty by si mohla, nie?“ povedal Zeen po pár minútach.

„Mohla čo?“

„Porozprávať sa so starostkou. Poslať prihlášku do Tosu.“

Tá myšlienka znela desivo a zároveň lákavo. Ktorýkoľvek obyvatel kolónie, ktorý mal záujem o prácu v Tosu alebo v nejakej inej kolónii, mohol vyplniť prihlášku a poslať ju na svoj úrad. Vláda Zväzu národov potom dotyčného kontaktovala, pokiaľ bolo niekde

nejaké voľné miesto. Vo svojich šestnástich rokoch som vedela len o dvoch ľuďoch, ktorým sa takto ozvali a ponúkli im prácu. A po sklamaní z dnešného dňa som si nebola istá, či som pripravená čeliť ďalšiemu.

Tá neistota musela byť na mne viditeľná, pretože Zeen ma rýchlo objal. „Neboj sa, drobec. Máš ešte kopu času zistiť, čo chceš robiť so zvyškom života.“

Škoda, že mama s ním nesúhlasila.

Nasledujúce ráno sme všetci spali trochu dlhšie, ale ešte som sa nestihla poriadne obliecť, keď mi oznámila: „Ak si rozhodnutá, že nebudeš pracovať s ockom, tak Kip Drysten má voľné miesto. Mala by si sa s ním porozprávať, skôr než ho dostane niekto z tvojich spolužiakov.“

Kip Drysten a jeho partia opravovali farmárske stroje. Mechaniku som mala síce rada, ale predstava, že zvyšok života strávim opravovaním traktorov, bola deprimujúca. „Popremýšľam o tom,“ odvetila som.

Nato sa mama len zamračila, čo hovorilo za všetko, takže som nakoniec sadla na bicykel a pomaly sa vybrala do mesta pohľadať pána Drystena.

Drystenovci žili v peknom domčeku na druhej strane kolónie. Keď som zaklopala na dvere, sťažka som prehltila. Ako sa mi len ulávilo, keď sa vo dverách ukázala pani Drystenová a povedala mi, že Kip skoro ráno odišiel na Endressovu farmu a má sa vrátiť až o niekoľko dní. Dostala som dočasnú milosť.

Deň po skončení školského roka je dňom odpočinku. Väčšina obchodov má zatvorené a rodiny zostávajú doma a robia si súkromné oslavy. Moja mama naplánovala veľkú večeru a dokonca k nám pozvala aj niekoľko mojich kamarátov. Tušila som, že by som asi mala ísť domov a pomôcť jej s prípravami. Namiesto toho som však na námestí zosadla z bicykla.

Oprela som ho o strom a sadla som si vedľa fontány. Jeden alebo dvaja ľudia mi zamávali, ale mali dosť svojich starostí, takže sa ani nezastavili na kus reči. Vyhovovalo mi to. Podoprela som si bradu dlaňami, pozorovala som, ako vo fontáne buble voda, a snažila som sa zaplašiť tú prázdnotu, ktorá na mňa doľahla predchádzajúci deň. Som dospelá. Od malička som sa dívala na svojich rodičov a ostatných dospelých a želala som si, aby už prišiel ten deň, keď sa stanem jednou z nich. Sebavedomou a silnou. Lenže ešte nikdy som si nebola taká neistá sama sebou ako práve teraz.

Na dome pani starostky odbili tri hodiny. Čas ísť domov, kým si mama začne o mňa robiť starosti. Mohla som byť tak v polovici cesty, keď som si všimla, že mi naproti uháňa môj brat Hart. Dofrasa! Ak ho poslala mama, aby ma našiel, mám malér.

Lenže nezaháňala sa po mne mama.

„Starostka Owensová poslala otcovi správu cez pulznú vysielачku hneď potom, ako si odišla. O štvrtej sa máš u nej hlásiť, aby ste prebrali tvoje plány do budúcnosti. Keďže si sa nevrátila hneď domov, mama nás všetkých poslala hľadať ťa,“ oznámil mi Hart a zabubil sa na mňa. „Asi by si mala pridať, ak to chceš stihnúť.“

Mal pravdu. Keď som dorazila späť na námestie, z čela mi stekal pot, vlasy mi trčali na všetky strany a žalúdok som mala zovretý. Zatiaľ čo moji bratia a otec dostali k starostke už niekoľko pozvaní, aby s ňou prebrali rozličné projekty, pre mňa to bola premiéra. Moje plány do budúcnosti? Mala som neodbytný pocit, či v tom náhodou nemá prsty mama a jej starosti. Žeby sa s pani starostkou spojila a požiadala ju o pomoc? Alebo azda bola moja nerozhodnosť v záležitostiach budúcej kariéry jasná aj pani Owensovej? Myšlienka na to, že si moje sklamanie mohol všimnúť aj niekto iný, nielen najbližšia rodina, bola zahanbujúca.

Pripravila som sa na prednášku, upravila si vlasy, uhladila si bielu tuniku a sivé nohavice a zaklopala som na starostkine dvere.